

— Няколко месеца е само по-голяма, царство ти...

— Невероятно е как бързо растят момичетата. Петър влиза вече в четиринадесеттата си година, а пък е още цяло дете... А Ирина! Цяла мома... Е, кажи ми сега, девойко, какво ще поискаш?

Иоан Асен погледна с усмихнат взор хубавото момиче.

Ирина Ангела Дукайна ~~Комени~~^{Нике} бе израснала бързо, невероятно висока и стройна за възрастта си. Тя имаше малка глава, широки рамене и дълги, тънки ръце. Многовековна патрицианска кръв бе създавала тази благородна осанка. В движенията напомняше сестра си Анна, но в целия израз на лицето нямаше нищо от нейното хищно изражение. Големите ѝ очи изглеждаха тъмни. Ала на ярката дневна светлина бяха пръсти: кафявозелени, напръскани със златни точки. Бялото ѝ лице заруменя. Сведе дългите си ресници в трептяща сянка над розовите бузи.

— Хубава дъщеря имаш, ~~Комени~~^{Нике}... Ала тя не иска да каже какво желае сърцето ѝ.

Изведнъж Ирина дигна дръзко чело, отметна назад глава. Лъскавите къдрици се разпиляха по плещите ѝ. Големите ѝ очи се впиха в тия на царя.

— Искам кон...

Иоан Асен се засмя.

— Само това ли? Друго?

— Друго не искам.

— Добре. Ще го имаш... А с това си купи някоя гривна... — Той се ослуша по посока на малката порта. Колесницата на царицата се върещаше. Радост се исписа по лицето му.

Ирина отново се сனிжи в дълбок поклон до земята. Кир Тодор скръсти смирено ръце на гърди:

— Божията благословия с тебе, Асене...

Когато самодържецът се отдалечи по посока на Света Петка, пленникът попита дъщеря си:

— Какво ти даде?

Момичето изсипа в ръцете му нещо тежко и лъскаво, което изпълни